

шанъ въ мълчанието на нощта, струвало му се, че като на сънъ е чувалъ молитвата на груда и надеждитѣ; съзерцавалъ презъ листата звездни небеса и му се привиждало, че ангели слизатъ по млѣчния пжтъ надъ полята, благославяйки майката земя; слушалъ затаенитѣ пѣсни на щурцитѣ; милвалъ го хладния бързецъ отъ къмъ пролома и на душа ставало тъй леко, че сѣкашъ му израствали крила.

Павелъ разказваше, а очитѣ му горятъ като раздухани въглени; лицето се разведря. И като мина въ споменитѣ погроздоберъ: когато нощитѣ благоухаятъ на шара и повѣхнали лозови листи; когато почна да описва днитѣ на угарисване презъ мъглявитѣ есенни дни, следъ проливнитѣ дъждове.